

Kız ve Denizanası

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Denizanası

Aysel Banu YAVUZAL

Maya sarı yağmurluk tarzı ceketini hışırdatarak ve kırmızı spor ayakkabıları yerde gıcırdatarak akvaryuma seke seke girdi. Koyu kıvrık saçları iki kısa topuz halinde zıplıyordu. Bir elinde spiralli bir eskiz defteri, diğerinde bir kutu renkli kalem vardı. "Şu balıklara bak!" dedi, kocaman koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ama sonra yumuşak mavi bir ışıqla parlayan bir akvaryum gördü. İçinde bir şey süzölüyordu, solgun ve tuhaf.

Denizanası yavaş, parlayan bir bulut gibi süzülüyordu. Şemsiyesi yarı saydam soluk pembeydi, yaklaşık bir yemek tabağı büyüklüğündeydi ve kenarları yumuşak bir ışıkla parlıyordu. Uzun, şerit gibi dokunaçları aşağıda yumuşak kurdeleler gibi sarkıyordu. Maya'nın yuvarlak yanakları hareketsiz kaldı. Küçük bir adım geri attı. "Yüzü yok," diye fısıldadı. "Ve o uzun ipler sokabilir." Sıcak sarı ceketine rağmen içinde küçük bir ürperti hissetti.

"Bu Pearl," dedi nazik bir ses. Mavi gömlekli bir kadın Maya'nın yanına çömeldi. "O bir denizanası. Suyu iterek ve sonra süzülerek hareket eder. İzlemek ister misin?" Maya yavaşça başını salladı. Pearl'ün şemsiyesi nabız gibi attı, sonra gevşedi. Denizanası ileri süzüldü, sonra geri kaydı, sakın ve zarif. Maya'nın küçük, dişleri aralıklı gülümsemesi belirdi. Eskiz defterini açtı ve kırmızı bir kalemin tık sesini çıkardı. "Belki onu çizebilirim," dedi.

Maya akvaryumun önünde bağdaş kurup yere oturdu, mavi kot pantolonu dizlerinde toplanmıştı. Pearl'ün nabzını izledi ve yumuşak bir eğri çizdi. "Önce itiş," dedi, kalemi cızırdıyordu. Suyu uzağa iten küçük bir ok çizdi. Sonra Pearl süzüldü ve Maya uzun, yavaş bir çizgi çizdi. "Sonra süzülüş," dedi. Yuvarlak yanakları yukarı kalktı. Çizmek, denizanasını daha az tuhaf ve daha çok çözülecek bir bilmece gibi gösteriyordu.

Pearl cama yaklaştı, yumuşak pembe şemsiyesi mavi suda parlıyordu. Maya eğildi, burnu neredeyse akvaryuma değiyordu. "Dokunaçları kurdele gibi," dedi. Aşağı süzülen ince, dalgalı çizgiler çizdi. "Tutmuyorlar. Sadece süzülüyorlar." Şemsiyenin etrafına küçük bir ışık ekledi. Koyu gözleri Pearl'ün yumuşak nabzını izledi. "Sen korkutucu değilsin," diye fısıldadı Maya. "Sen sadece... süzülüyorsun." Çizerken sarı ceketinin kolu yere sürtündü.

Onun yaşlarında bir oğlan yanında durdu. "Bu bir denizanası mı?" diye sordu. "Korkmuyor musun?" Maya çizimine, sonra Pearl'e baktı. "Korkuyordum," dedi. "Ama bak—suyu itiyor, sonra süzülüyor. Yavaş bir dans gibi." Ona kıvrımlı oku ve uzun süzülüş çizgisini gösterdi. Oğlan gülümsedi. "Bu harika," dedi. Maya içinde sıcak, küçük bir parıltı hissetti. Çizmek, ona açıklayacak kadar cesaret vermişti.

Maya spiralli eskiz defterinde yeni bir sayfa açtı. Pearl'ü büyük ve küçük, iterken ve süzülürken, süzülürken ve iterken çizdi. Her çizim yumuşak bir itiş, sonra uzun, yumuşak bir süzülüşü gösteriyordu. Küçük baloncuklar ekledi. "Hiç acele etmiyor," dedi Maya. "Sadece suyla birlikte gidiyor." Kalem artık daha hızlı hareket ediyordu, mutlu ve emin. Denizanasının yumuşak ışığı akvaryumu dolduruyor gibiydi ve Maya'nın korkusu giderek küçülüyordu.

Bebek arabalı bir aile, Maya'nın çizim yapmasını izlemek için durdu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu küçük bir kız. Maya eskiz defterini kaldırdı. "Pearl böyle hareket ediyor," dedi. "Önce itiyor, sonra süzülüyor. Görüyor musun?" Okları ve dalgalı çizgileri gösterdi. Küçük kız başını salladı. "Çok güzel," dedi. Maya parladı, dişleri aralıklı gülümsemesi genişledi. "Öyle," dedi Maya. "Ve onu anladığında hiç de korkutucu değil."

Pearl yeniden nabız gibi attı ve şemsiyesi yumuşak pembe bir kalp gibi dalgalandı. Maya suyun uzağa itilişini, sonra uzun, yavaş süzülüşü izledi. Her hareketi dikkatle çizdi. "Önce itiş," dedi, bir kıvrım çizerek. "Sonra süzülüş," dedi, uzun, düzgün bir çizgi çizerek. Pearl'ün dansından küçük bir kitap yaptı. "Anneme göstereceğim," dedi. "O da denizanelerinin korkutucu olduğunu düşünüyor. Ama artık açıklayabilirim."

Maya ayağa kalktı, kırmızı spor ayakkabıları yere sağlam basıyordu. Eskiz defterini bir hazine haritası gibi açık tuttu. "Pearl suyu uzağa itiyor," dedi oğlana ve küçük kıza. "Sonra süzülüyor. Hepsi bu. Kovalamıyor. Isırmıyor. Sadece süzülüyor." Sesi net ve güçlüydü. Çocuklar dinledi. Maya kendini cesur ve mutlu hissetti. Çizimleri, tuhaf, parlayan bir yaratığı anlayabildiği bir arkadaşına dönüştürmüştü.

Pearl tam Maya'nın durduđu cama kadar süzöldü. Bir an, denizanası ona bakıyormuş gibi geldi, gözleri olmasa da. Maya geri adım atmadı. Elini cama koydu, yumuşak ve hareketsiz. "Merhaba, Pearl," diye fısıldadı. "Artık seni anlıyorum." Denizanası yumuşakça nabız gibi attı, pembe ve sakın parladı. Maya'nın korkusu, tıpkı Pearl gibi süzölüp gitti, yukarı ve gözden kayboldu. Yuvarlak yanakları parladı.

"Sen cesursun," dedi mavi gömlekli kadın gülümseyerek. "Birçok insan denizanalarından korkar. Ama sen anlayana kadar izledin ve çizdin." Maya eskiz defterine sarıldı. "Çizmek yardımcı oldu," dedi. "Her itışı ve süzülüşü görebildim." Pearl'e bir kez daha baktı. Denizanası yavaş daireler çizerek süzülüyordu, dokunaçları kurdeleler gibi sarkıyordu. "Artık korkmuyorum," dedi Maya. "Mutluyum." Koyu gözleri parıldadı.

Maya akvaryumun yanındaki bir banka oturdu ve son bir resim çizdi: Pearl, büyük ve parlayan, yanında sarı ceketli küçük bir kız. "Bu biziz," dedi. "Birbirimizi anlıyoruz." Altına üç kelime yazdı: İT, SÜZÜL, ARKADAŞ. Oğlan ve küçük kız alkışladı. Maya'nın annesi geldi ve çizime baktı. "Bu çok güzel," dedi. "Ve hiç de korkutucu değil." Maya sırıttı. "Öğrendiğim şey bu," dedi.

Eve dönerken Maya eskiz defterini kucagında tuttu. "Anne," dedi, "denizanelerinin hareket etmek için suyu ittiğini biliyor muydun? Sonra da süzülüyorlar?" Annesi gülümsedi. "Bunu bilmiyordum," dedi. "Bana öğretebilirsin." Maya kitabını açtı ve her çizimi gösterdi. Araba uğulduyordu ve Maya'nın sözleri mutlu ve emin bir şekilde dökülüyordu. Korkusu gitmişti ve yerine sıcak ve cesur bir şey gelmişti.

O gece Maya en güzel çizimini yatağının üstüne bantladı: Denizanası Pearl, soluk pembe ve parlayan, her yumuşak itiş ve süzülüğü gösteren oklarla. Uyumadan önce ona baktı. "Anlamak korkunun yerini alır," diye fısıldadı, büyük kelimeleri deneyerek. Doğru geldiler. Eskiz defterine sarıldı ve dişleri aralıklı gülümsemesiyle gülümsedi. Bir zamanlar tuhaf görünen denizanası artık anladığı bir arkadaşı.

"Pearl'ü yine ziyaret edebilir miyiz?" diye sordu Maya ertesi sabah. Annesi başını salladı. "Evet," dedi. "Ve belki dansını biraz daha çizebilirsin." Maya renkli kalemelerini çantasına koydu. Kendini cesur ve mutlu hissetti, daha fazlasını öğrenmeye hazırdı. Artık biliyordu ki bir şey tuhaf görüldüğünde, izlemek ve çizmek yardımcı olabilir. Anlamak, korkunun mavi suda usulca süzülen bir denizanası gibi süzülüp gitmesini sağlar.